

SALUTARE, LUME!
NU MĂ VEI UITA!

CARTEA A ȘASEA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

IMAGINEAZĂ-ȚĂ

TAHEREH MAFI

TRADUCERE DE SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

TAHEREH MAFI

IMAGINEAZĂ-MĂ

CARTEA A ȘASEA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

Dedicată Tarei Weikum, pentru toți anii aceștia

~~ELLA~~
JULIETTE

În toiul nopții, aud păsări.

Le aud, le văd, închid ochii și le simt, pene care se cutremură în aer, străpungând rafalele de vânt, aripi care-mi mângâie umerii când se înalță, când coboară. Croncănituri asurzitoare răsună și reverberează, răsună și reverberează...

Câte sunt?

Sute.

Păsări albe, cu dungi aurii pe cap, precum o coroană. Zboară. Se înalță în văzduh, cu aripi puternice, solide, stăpâne pe destinele lor. Odinioară îmi dădeau speranță.

Dar nu s-a mai întâmplat de mult asta.

Îmi îngrop fața în pernă, înfigându-mi degetele în umplutura din bumbac, în timp ce amintirile dau năvală peste mine.

— *Îți plac? mă întreabă ea.*

Ne aflăm într-o încăpere vastă care miroase a pământ. Peste tot sunt copaci, atât de înalți, încât aproape că ating țevile și grinzile tavanului deschis. Păsări, sute de păsări, cârâie în timp ce-și întind aripile. Țipetele lor sunt asurzitoare. Un pic înfricoșătoare. Încerc să nu tresar când una dintre cele mari și albe zboară pe lângă mine. Poartă o brățară luminoasă, verde-neon, în jurul unui picior. Toate poartă.

Asta n-are nicio noimă.

Îmi amintesc că ne aflăm în interior – pereți albi, podea de beton pe care calc – și, derutată, ridic privirea spre mama.

N-am mai văzut-o niciodată pe mama să zâmbească atât de mult. De cele mai multe ori surâde doar când e tata prin preajmă, sau când ea și tata şușotesc prin vreun cotlon al casei, însă acum suntem doar noi două și o droaie de păsări, și e atât de fericită, încât hotărâsc să ignor golul din stomac. Totul e mai bine când mama e într-o dispoziție bună.

— Da, mint eu. Îmi plac foarte mult!

I se luminează privirea.

— Știam c-o să-ți placă! Pe Emmaline n-o interesează, dar tu... tu mereu ai îndrăgit un pic prea mult lucrurile, nu-i așa, draga mea? Nu semeni deloc cu sora ta.

Cumva, cuvintele ei sunt răutăcioase. Nu par răutăcioase, dar sună așa.

Mă încrunt.

Încă încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, când ea spune:

— Când eram de vârsta ta, aveam una ca animal de companie. Pe-atunci erau atât de comune, încât nu puteam să scăpăm de ele. Râde, iar eu o privesc cum studiază o pasăre care zboară. Una dintre ele locuia într-un copac de lângă casa mea, spune mama, și mă striga pe nume ori de câte ori treceam pe lângă ea. Poți să-ți închipui asta?

Zâmbetul ei se stinge când rostește întrebarea.

Într-un final, se întoarce să se uite la mine.

— Acum sunt aproape pe cale de dispariție. Înțelegi de ce nu am putut îngădui să se întâmple asta.

— Desigur, spun eu, dar iarăși mint.

Există prea puține lucruri pe care le înțeleg în legătură cu mama.

Ea dă din cap.

— Acesta e un soi de făptură specială. Inteligentă. Ele pot să vorbească, să danseze. Și toate poartă coroane. Se întoarce iar, zgâindu-se la păsări așa cum se zgâiește la toate lucrurile pe care le creează la muncă: cu bucurie. Cacaduul cu creastă galbenă se împerechează pe viață, spune ea. La fel ca mine cu tatăl tău.

Cacaduul cu creastă galbenă.

Mă înfior deodată de la senzația neașteptată a unei mâini calde pe spatele meu, degete care mă mângâie ușor pe șira spinării.

— Iubire, spune el, te simți bine?

Când nu spun nimic, se foiește, cearșafurile foșnesc, și mă trage în brațele lui, cuibărimdu-ne laolaltă. E cald și puternic și, pe măsură ce mâna lui îmi alunecă în jos pe trunchi, înclin capul spre el, găsind pace în prezența lui, în siguranța brațelor lui. Buzele lui îmi ating pielea, o mângâiere atât de delicată pe gâtul meu, încât îmi trimite scântei, fierbinți și reci, din cap până-n picioare.

— Se întâmplă din nou? șoptește el.

Mama mea s-a născut în Australia.

Știu asta deoarece mi-a spus ea odată, și deoarece acum, în pofida disperării de a mă opune numeroaselor amintiri care mi-au revenit, nu pot uita. Mi-a spus odată că acest soi de papagal, cacaduul cu creastă galbenă, e originar din Australia. A fost introdus în Noua Zeelandă în secolul al XIX-lea, însă Evie, mama mea, nu l-a descoperit acolo. S-a îndrăgostit de aceste păsări acasă, când era mică și când una dintre ele, pretinde ea, i-a salvat viața.

Acestea erau păsările care odinioară îmi bântuiau visele.

Aceste păsări, crescute și înmulțite de o zănatică. Mi-e rușine când îmi dau seama că m-am ținut cu dinții de lucruri absurde, de impresiile șterse, desfigurate, ale unor amintiri vechi insuficient îndepărtate. Sperasem la mai mult. Visasem la mai mult. Dezamăgirea îmi pune un nod în gât, o piatră rece pe care sunt incapabilă s-o înghit.

Iar apoi

din nou

o simt

Înlemnesc din pricina unei stări de greață care precedă o viziune, acel pumn în burtă subit care înseamnă că-i mai mult, mai mult, tot timpul mai mult.

Aaron mă trage mai aproape, mă ține mai strâns la pieptul său.

— Respiră! șoptește el. Iubire, sunt chiar aici. Voi fi aici.

Mă agăț de el, închizând ochii strâns în timp ce capul mi se învârte. Aceste amintiri au fost un cadou de la sora mea, Emmaline. Sora pe care am descoperit recent c-o am, pe care am recăpătat-o recent.

Și asta doar pentru că a luptat din răputeri ca să mă găsească.

În pofida eforturilor neabătute ale părinților mei de a ne șterge cu buretele din minte rămășițele atrocităților pe care le-au comis, Emmaline a izbândit. Și-a folosit puterile psihochinetice pentru a-mi restitui ceea ce mi-a fost furat din amintiri. Mi-a oferit acest dar – darul de a-mi aduce aminte – pentru a mă ajuta să mă salvez. Să o salvez. Să-i opresc pe părinții noștri.

Să repar lumea.

Dar acum, în urma unei evadări ca prin urechile acului, acest dar a devenit un blestem. Mintea mea renaște din oră-n oră. Schimbată. Amintirile continuă să revină.

Iar mama mea moartă refuză să fie redusă la tăcere.

— *Păsăruică, șoptește ea, dându-mi o șuviță de păr pe după ureche. E timpul să zbori acum.*

— *Dar nu vreau să plec, spun eu, cu glasul tremurat din pricina fricii. Vreau să rămân aici, cu tine, cu tata și cu Emmaline. Tot nu înțeleg de ce trebuie să plec.*

— *Nu trebuie să înțelegi, spune ea pe un ton blând.*

Rămân incomod de nemișcată.

Mama nu țipă. N-a țipat niciodată. Toată viața mea, n-a ridicat măcar o dată mâna asupra mea, n-a strigat vreodată și nici nu mi-a spus vorbe grele. Spre deosebire de tatăl lui Aaron. Dar mama n-are nevoie să țipe. Uneori pur și simplu spune lucruri, lucruri precum „nu trebuie să înțelegi”, și există un avertisment – o finalitate – în acele cuvinte care întotdeauna m-a băgat în sperieți.

Simt cum mi se formează lacrimi care-mi ustură ochii și...

— *Să nu plângi! mă avertizează ea. Ești prea mare ca să mai faci așa ceva.*

Îmi trag nasul, tare, pentru a-mi stăpâni lacrimile. Însă mâinile continuă să-mi tremure.

Mama ridică privirea și dă din cap spre cineva aflat în spatele meu. Mă răsucesc pe călcâie și îl văd pe Paris, domnul Anderson, care așteaptă cu valiza mea. Privirea lui nu e deloc cumsecade. Nu găsești niciun strop de căldură în ea. Își mută ochii de la mine la mama. Nu mă salută.

Spune:

— *S-a instalat Max?*

— *O, e pregătit de câteva zile. Mama aruncă o privire la ceasul de la mână, distrasă. Știi cum e Max, continuă ea cu o urmă de zâmbet. Mereu un perfecționist.*

— *Doar când vine vorba de dorințele tale, spune domnul Anderson. N-am mai văzut niciodată un bărbat în toată firea atât de înnebunit după nevestă-sa.*

Mama zâmbește cu gura până la urechi. Pare că e pe cale să spună ceva, dar i-o retez.

— *Vorbiți despre tata? întreb, cu inima gonindu-mi în piept. Tata o să fie acolo?*

Mama se întoarce spre mine, surprinsă, de parcă uitase că mă aflu acolo. Se uită din nou la domnul Anderson.

— *Apropo, ce mai face Leila?*

— *E bine, răspunde el, dar pare iritat de întrebare.*

— *Mami? zic eu, iar lacrimile amenință din nou. O să stau cu tata?*

Dar mama nu pare să mă audă. Vorbește cu domnul Anderson când spune:

— *La sosire, Max o să-ți explice tot ce trebuie să știi, și va putea să-ți răspundă la cele mai multe întrebări. Dacă există vreun lucru la care nu poate să-ți răspundă, cel mai probabil e din cauză că nu ți s-a acordat accesul la astfel de informații.*

Domnul Anderson pare dintr-odată enervat, dar nu spune nimic. Mama nu spune nimic.

Eu nu mai suport.

Acum lacrimile mi se preling pe obraji, și tremur atât de tare, încât respir sacadat.

— *Mami? șoptesc eu. Mami, te rog r-răspunde-mi...*

Mama pune o mână rece, fermă, pe umărul meu și rămân brusc nemișcată. Tăcută. Nu se uită la mine. Refuză să se uite la mine.

— O să te ocupi și de asta, spune ea. Nu-i așa, Paris?

Apoi domnul Anderson mă privește în ochi. Atât de albaștri! Atât de reci!

— Desigur!

Mă străbate un val de căldură. O furie atât de bruscă, încât, pe moment, îmi înlocuiește groaza.

Îl urăsc!

Îl urăsc atât de mult, încât mă face să simt niște lucruri inexplicabile când mă uit la el – iar acest val brusc de emoții îmi dă ghes să fiu curajoasă.

Mă întorc spre mama. Încerc din nou.

— De ce Emmaline poate să rămână? întreb, ștergându-mi furioasă obrazii uzi. Dacă eu trebuie să plec, n-am putea măcar să mergem împre...

Tac brusc când o zăresc.

Sora mea, Emmaline, trage cu ochiul la mine din spatele ușii aproape închise. N-ar trebui să fie aici. Așa a spus mama.

Emmaline ar trebui să fie la lecția de înot.

Dar e aici, cu părul ud care picură pe podea, și se uită la mine fix, cu ochii cât cepele. Încearcă să spună ceva, dar buzele i se mișcă prea repede ca să pot ține pasul. Iar apoi, din senin, un fulger de electricitate țâșnește în sus pe șira spinării mele și îi aud vocea, ascuțită și ciudată...

Mincinoși!

MINCINOȘI!

OMOARĂ-I PE TOȚI!

Deschid ochii și-mi recapăt suflul, gâfâind, cu inima bubuindu-mi în piept. Warner mă ține strâns la piept, sușuind în timp ce mă mângâie pe braț, liniștitor.

Lacrimi mi se revarsă pe obraji și le șterg c-o mână tremurândă.

— Urăsc asta! șoptesc îngrozită când îmi aud tremurul din glas. O urăsc din tot sufletul! Urăsc că mi se tot întâmplă. Urăsc ce-mi face, spun eu. *O urăsc!*

Oftând, ~~Warner~~ Aaron își lipește obrazul de umărul meu, iar respirația lui îmi mângâie pielea.

— Și eu o urăsc, șoptește el.

Mă întorc, precaută, în leagănul brațelor lui, și-mi lipesc fruntea de pieptul său gol.

Au trecut mai puțin de două zile de când am evadat din Oceania. Două zile de când mi-am ucis mama. Două zile de când am cunoscut ce-a mai rămas din Emmaline, sora mea. Doar două zile de când întreaga mea viață a fost din nou întoarsă cu susul în jos, ceea ce pare imposibil.

Două zile și deja lucrurile au luat-o razna în jurul nostru.

Este a doua noapte pe care o petrecem aici, la Sanctuar, sediul grupului de rebeli condus de Nouria – fiica lui Castle – și de soția ei, Sam. Se presupune că aici suntem feriți de primejdii. Se presupune că aici ne putem trage sufletul și putem să ne regroupăm după infernul din ultimele săptămâni, însă trupul meu refuză să se liniștească. Mintea mea e copleșită, sub atac. Mă gândeam că iureșul de amintiri noi va seca, însă aceste ultime 24 de ore au fost un asalt neobișnuit de brutal, și se pare că sunt singura chinuită.

Emmaline ne-a dăruit tuturor – tuturor copiilor comandanților supremi – amintirile furate de părinții noștri. Rând pe rând, ne-am trezit cu adevărurile pe care părinții noștri le îngropaseră, și rând pe rând ne-am întors la o viață normală.

Toți, în afară de mine.

De atunci, ceilalți au trecut mai departe, s-au obișnuit cu cronologia evenimentelor și și-au făcut o idee clară asupra trădării. Pe de altă parte, mintea mea continuă să funcționeze sincopat. Să fie un vârtej. Și totuși, niciunul din ei n-a pierdut câte am pierdut eu; ei nu au prea multe amintiri de recuperat. Nici măcar Warner – *Aaron* – nu e nevoit să-și reimagineze atât de amănunțit viața.

Începe să mă sperie de-a binelea.

Mă simt de parcă trecutul mi-e rescris, paragrafe infinite tăiate și revizuite în grabă. Imagini – amintiri – vechi și noi se suprapun unele peste altele până ce se întinde cerneala, iar scenele se transformă în ceva nou, ceva de neînțeles. Din când în când îmi simt gândurile ca pe niște halucinații tulburătoare, iar atacul e atât de invaziv, încât am senzația că provoacă leziuni permanente.

Întrucât ceva e pe cale să se schimbe.

Fiecare amintire nouă vine la pachet cu o violență emoțională care pune stăpânire pe mine și îmi reorganizează mintea. Simțisem această durere în mici pâlpâiri – greața, amețeala, dezorientarea –, dar n-am vrut s-o cercetez în profunzime. N-am vrut să privesc prea atent. Adevărul e că n-am vrut să dau crezare temerilor mele. Însă adevărul e că sunt o anvelopă găurită. Fiecare infuzie de aer mă lasă mai plină și mai goală deopotrivă.

Încep să uit.

— Ella?

Groaza clocotește înlăuntrul meu, sângerând prin ochii mei deschiși. Îmi ia o clipă să-mi amintesc că eu sunt ~~Juliette~~ Ella. De fiecare dată îmi ia din ce în ce mai mult.

Isteria mă amenință...

O înăbuș forțat.

— Da, spun eu, băgând aer cu forța în plămâni. Da.

~~Warner~~ Aaron înlemnește.

— Iubire, ce s-a întâmplat?

— ~~Nimic~~, mint eu.

Inima îmi bubuie tare, prea tare. Nu știu de ce mint. E un efort inutil; el simte toate emoțiile mele. Ar trebui pur și simplu să-i spun. ~~Nu știu de ce nu-i spun.~~ Știu de ce nu-i spun.

Aștept.

Aștept să văd dacă asta va trece, dacă lapsusurile din memoria mea sunt doar erori care așteaptă să fie reparate. S-o spun cu voce tare o face să fie prea reală, și e prea devreme să rostesc cu voce tare aceste gânduri, să cedez fricii. La urma urmelor, n-a trecut decât o zi de când a început. Abia ieri mi-am dat seama că ceva era tare în neregulă.

Mi-am dat seama deoarece am făcut o greșală.

Mai multe greșeli.

Eram afară, admirând stelele. Nu-mi aduceam aminte să fi văzut vreodată stelele așa – limpede, clare. Era târziu, atât de târziu, încât nu era noapte, ci se mîjea de ziuă, iar priveliștea era amețitoare. Muream de frig. Un vânt puternic s-a strecurat printr-un crâng din apropiere, stârnind

zgomote puternice. Eram plină de tort. Warner mirosea a zahăr, a decadență. Eu eram beată de fericire.

„Nu vreau să aștept”, a spus el, luându-mă de mână. Strângând-o. „Hai să nu așteptăm!”

Am clipit mărunț.

„Ce să așteptăm?”

Ce să așteptăm?

Ce să așteptăm?

Cum de-am uitat ce se întâmplase cu doar câteva ore înainte? Cum de-am uitat de momentul în care mă ceruse în căsătorie?

A fost o eroare. Am simțit-o ca pe-o eroare. Unde odinioară fusese o amintire, brusc, acum era un gol, o cavitare ce rămânea goală până când primea un ghionț să se re poziționeze.

Mi-am revenit și mi-am adus aminte. Warner a râs.

Eu, nu.

Am uitat cum o cheamă pe fiica lui Castle. Am uitat cum am aterizat la Sanctuar. Am uitat, pentru două minute, cum am evadat din Oceania. Însă erorile mele erau temporare; păreau a fi niște întârzieri naturale. Am experimentat doar senzația de confuzie când mintea mea se bloca, și senzația de ezitare când amintirile reapăreau, pline cu apă și vagi. M-am gândit că poate sunt obosită. Copleșită. N-am luat nimic în serios, nu până ce nu m-am trezit sub stele și nu-mi puteam aminti că i-am promis cuiva că ne vom petrece restul vieții împreună.

Groază.

O groază atât de acută, încât am crezut c-o să mă sfârșesc din pricina forței sale. Chiar și acum mă încălzesc toată la față, și descopăr că mă simt ușurată că Warner nu poate vedea pe întuneric.

Aaron, nu Warner.

Aaron.

— În clipa asta nu-mi dau seama dacă ți-e teamă sau ți-e rușine, zice el și răsuflă ușor. Aproape pare că râde. Îți faci griji pentru Kenji? Pentru ceilalți?

Mă găț cu toată inima de acest semi-adevăr.

— Da, spun eu. *Kenji*. James. Adam.

Kenji e bolnav la pat de azi-dimineață. Mijesc ochii spre fâșia de lună pe care o văd prin geamul nostru și-mi aduc aminte că a trecut cu mult de miezul nopții, ceea ce înseamnă că, teoretic, Kenji s-a îmbolnăvit ieri-dimineață.

În orice caz, a fost înspăimântător pentru noi toți.

Drogurile pe care Nazeera i le-a dat cu forța lui Kenji în timpul zborului lor internațional din Sectorul 45 în Oceania au fost prea puternice și, de atunci, el n-a fost în apele lui. Într-un final s-a prăbușit – gemenele, Sonya și Sara, i-au făcut toate analizele și-au spus c-o să fie bine –, însă nu înainte să aflăm că Anderson i-a adunat pe toți copiii comandanților supremi.

Adam, James, Lena, Valentina și Nicolás se află cu toții în custodia lui Anderson.

James se află în custodia lui.

Au fost câteva zile devastatoare și îngrozitoare. Au fost câteva săptămâni devastatoare și îngrozitoare.

De fapt, câteva luni.

Ani.

În anumite zile, indiferent cât de departe mă duc cu amintirile, se pare că nu pot găsi niscaiva vremuri bune. În anumite zile, fericirea ocazională pe care am simțit-o pare a fi un vis bizar. O eroare. Suprareală și lipsită de concentrare, cu sunetele prea puternice și culorile prea luminoase.

Roadae ale imaginației mele.

Au trecut doar câteva zile de când am fost vizitată de claritate, care mi-a adus daruri. Doar câteva zile de când părea că am lăsat în urmă cele mai rele lucruri, de când lumea părea plină de potențial, de când trupul meu a fost mai puternic ca niciodată, mintea, mai plină, mai ageră, mai capabilă decât a fost vreodată.

Însă acum

Însă acum

Însă acum mă simt de parcă mă agăț de marginile neclare ale echilibrului mintal, acel prieten alunecos pe care nu te poți baza și care-mi frânge mereu inima.

Aaron mă trage mai aproape și mă topesc în el, recunoscătoare pentru căldura lui, pentru fermitatea brațelor lui în jurul meu. Inspir adânc, tremurat, și dau frâu liber tuturor grijilor, răsuflând spre el. Inspir parfumul bogat, îmbătător, al pielii lui, aroma vagă de gardenii pe care, cumva, o poartă tot timpul cu el. Trec câteva secunde de tăcere deplină și ascultăm cum respiră celălalt.

Încet-încet, pulsul îmi revine la normal.

Lacrimile se usucă. Temerile iau o pauză. Groaza e distrasă de un fluture care trece pe lângă noi și tristețea trage un pui de somn.

Pentru o scurtă vreme suntem doar eu și el și noi, și totul e neîntinat, neatins de întuneric.

Știam că l-am iubit pe ~~Warner~~ Aaron înainte de toate astea – înainte ca noi să fim capturați de Restaurație, înainte să fim smulși unul de lângă altul, înainte să aflăm de trecutul pe care-l împărțeam –, însă acea iubire era nouă, necoaptă, iar adâncurile ei neexplorate, netestate. În acea fereastră scurtă, strălucitoare, în timpul căreia găurile tot mai mari din memoria mea păreau pe deplin justificate, lucrurile dintre noi s-au schimbat. *Totul* între noi s-a schimbat. Chiar și-acum, chiar și cu acel zgomot din cap, o simt.

Aici.

Asta.

Oasele mele lipite de ale lui. Asta e casa mea.

Îl simt cum se încordează brusc și mă trag înapoi, îngrijorată. Nu pot să văd prea multe în acest întuneric desăvârșit, dar îi simt ușoara piele de găină de pe brațe când spune:

— La ce te gândești?

Fac ochii mari, iar înțelegerea detronează grija.

— Mă gândeam la tine.

— La mine?

Mă lipesc din nou de el. Dau din cap peste pieptul lui.

El nu spune nimic, dar îi aud inima, gonind în liniștea deplină, și într-un final îl aud expirând. E un sunet greoi, inegal, ca și când și-a ținut respirația prea mult. Aș vrea să-i pot vedea fața. Indiferent cât timp petrecem împreună, uit în continuare cât de mult îmi poate simți emoțiile, mai ales în astfel de situații, când trupurile noastre sunt îngemănate.

Delicat, îl mângâi pe spate.

— Mă gândeam la cât de mult te iubesc, spun eu.

Rămâne extrem de nemișcat, însă doar pentru o clipă. Iar apoi îmi atinge părul, degetele lui pieptănându-mi încet șuvițele.

— Ai simțit-o? îl întreb.

Când nu răspunde, mă trag iar înapoi. Clipesc mărunț până ce reușesc să întrezăresc scânteierea din ochii lui, conturul gurii lui.

— Aaron?

— Da, răspunde el, dar pare un pic fără suflare.

— Da, ai simțit-o?

— Da.

— Cum e?

Oftează. Se răsuțește pe spate. Tace atât de mult, încât, pentru o clipă, nu sunt convinsă c-o să-mi răspundă. Apoi, pe un ton blând, spune:

— E greu de descris. E o plăcere atât de asemănătoare cu durerea, încât uneori nici măcar nu pot să le deosebesc.

— Sună groaznic.

— Ba nu, spune el. E superb.

— Te iubesc!

O inspirație scurtă. Chiar și pe întuneric îi văd maxilarul încordat – tensiunea de acolo – în timp ce privește fix tavanul.

Mă ridic în capul oaselor, surprinsă.

Reacția lui Aaron e atât de naturală, încât nu știu cum de n-am mai observat-o până acum. Și totuși, poate că e ceva nou. Poate că s-a schimbat într-adevăr ceva între noi. Poate că nu l-am mai iubit niciodată atât de mult. Presupun că asta are noimă. Deoarece, când mă gândesc

mai bine, când mă gândesc cu adevărat la cât de mult îl iubesc acum, după tot ce s-a...

O altă respirație scurtă, ascuțită. Iar apoi râde, emoționat.

— *Uau!* fac eu.

Își pune palma peste ochi.

— E ușor stânjenitor.

Acum zâmbesc, ba chiar aproape că râd.

— Hei! E...

Înțepenesc.

Un tremur violent urcă pe pielea mea și coloana vertebrală îmi devine rigidă, oasele îmi sunt ținute în loc de ace invizibile, gura mi-e înghețată, deschisă, și încearcă să inspire.

Căldura îmi umple câmpul vizual.

Nu aud decât electricitate statică, vârtejuri colosale, apă albă, vânt feroce. Nu simt nimic. Nu gândesc nimic. Nu sunt nimic.

Sunt, pentru cel mai infimezimal moment...

Liberă.

Pleoapele îmi tremură și se deschid *s-au închis* se deschid *s-au închis* se deschid *s-au închis* sunt o aripă, două aripi, o ușă batantă, cinci păsări

Focul se cațără înlăuntrul meu, explodează.

Ella?

Vocea apare în mintea mea cu o forță iute, intensă, ca niște săgeți înfipite în creier. Încet, îmi dau seama că am dureri – maxilarul îmi zvâcnește, corpul mi-e suspendat într-o poziție nefirească –, dar le ignor. Vocea încearcă din nou:

Juliette?

Când îmi dau seama ce se întâmplă, am impresia că mi-a retezat cineva genunchii. Imagini cu sora mea îmi umplu mintea: oase și piele topită, degete unite de o membră, gură îmbibată de apă, ochi lipsă. Trupul ei suspendat sub apă, cu părul castaniu lung precum o droaie de țipari. Vocea ei ciudată, imaterială, mă sfredelește. Așa că spun, fără să vorbesc:

Emmaline?

Emoțiile dau iama în mine, degete înfigându-se în carnea mea, senzațiile răcâindu-mi pielea. Ușurarea ei e palpabilă. Îi simt gustul. E ușurată, ușurată c-am recunoscut-o, ușurată că m-a găsit, ușurată ușurată ușurată...

Ce s-a întâmplat? o întreb.

Un potop de imagini îmi năvălește în creier până ce-l scufundă, până ce mă scufund. Amintirile ei îmi îneacă simțurile, îmi înfundă plămânii. Încep să tușesc atunci când mă copleșește senzația. Îl văd pe Max, tatăl meu, inconsolabil în urma uciderii soției lui; îl văd pe Comandantul Suprem Ibrahim, agitat și furios, cerându-i lui Anderson să-i adune pe ceilalți copii înainte să fie prea târziu; o văd pe Emmaline, abandonată pentru o scurtă perioadă de timp, profitând de ocazie...

Îcnesc.

Evie a avut grijă ca numai ea sau Max să-i poată controla puterile lui Emmaline, și cu Evie moartă, protecțiile

implementate au slăbit brusc. Emmaline și-a dat seama că în urma morții mamei noastre va exista o scurtă fereastră de oportunități – o scurtă fereastră în timpul căreia ea va putea să lupte pentru a-și redobândi controlul asupra minții înainte ca Max să refacă algoritmi.

Însă opera lui Evie a fost prea bună, iar reacția lui Max prea promptă. Emmaline n-a avut decât parțial succes.

Mor, îmi spune ea.

Mor.

Fiecare crâmpiei al emoțiilor ei e însoțit de un atac chinuitor. Carnea mea pare învinețită. Spinarea mea pare lichidă, iar ochii, orbiți, în flăcări. O simt pe Emmaline – vocea ei, sentimentele ei, viziunile ei – mai potent ca niciodată, deoa-rece *ea* e mai potentă ca niciodată. Faptul c-a reușit să recapete suficientă putere ca să mă găsească îmi dovedește că e cel puțin parțial neîncătușată, parțial liberă. În ultimele câteva luni, Max și Evie experimentaseră pe Emmaline într-o manieră nesăbuită, încercând s-o facă mai invincibilă în același timp în care trupul ei se ofilea. Asta, *asta* e consecința.

Faptul că sunt atât de aproape de ea e de-a dreptul sfâșietor.

Cred c-am țipat.

Am țipat?

Totul în legătură cu Emmaline e ridicat la un nivel febril; prezența ei e sălbatică, uluitoare, și prinde viață cu un tremurat înlăuntrul nervilor mei. Sunete și senzații îmi brăzdează câmpul vizual, zguduindu-mă violent. Aud

un păianjen luând-o la fugă pe podeaua de lemn. Molii obosite dau din aripi de-a lungul peretelui. Un șoricel tresare și se foiește în somn. Particule de praf se sparg de un geam, un șrapnel care alunecă de-a lungul sticlei.

Ochii mi se dau peste cap, liberi în craniul meu.

Simt greutatea opresivă a părului meu, a membrelor mele, carnea înfășurată în jurul meu ca un celofan, un sicriu din piele. Limba mea, limba mea e o șopârlă moartă cocoțată în gura mea, aspră și grea. Firișoarele de păr de pe brațele mele se ridică și se unduiesc, se ridică și se unduiesc. Pumnii mei sunt atât de tare încleștați, încât unghiile îmi străpung carnea moale din palme.

Simt o mână pe mine. Unde? Sunt?

Singură, spune ea.

Îmi arată.

O viziune cu noi, înapoi în laboratorul unde am văzut-o prima dată, unde am omorât-o pe mama. Mă văd pe mine din perspectiva lui Emmaline și e tulburător. Ea nu poate vedea decât în ceață mai mult, însă îmi poate simți prezența, poate desluși forma mea, căldura pe care mi-o emană trupul. Iar apoi cuvintele mele, propriile mele cuvinte, azvârlite înapoi în mintea mea...

*trebuie să existe o altă cale
nu trebuie să mori
putem trece prin asta împreună
te rog
îmi vreau sora înapoi*

*vreau să trăiești
Emmaline
n-am să te las să mori aici
Emmaline Emmaline
putem trece prin asta împreună
putem trece prin asta împreună
putem trece prin asta
împreună*

O senzație rece, metalică, începe să-mi înflorească în piept. Se mișcă prin mine, în sus pe brațe, în jos pe gât, înfigându-se în măruntaiele mele. Îmi zvâcnesc dinții. Durerea lui Emmaline sfârtecă și șerpuiește, agățându-se cu o ferocitate pe care n-o suport. Și delicatețea ei e disprețată, înfiorătoare în sinceritatea ei. E copleșită de senzații, fierbinți și reci, alimentate de furie și devastare.

În tot acest timp m-a căutat.

În aceste câteva zile Emmaline a străbătut întreaga lume conștientă în căutarea minții mele, încercând să găsească un refugiu, un loc de odihnă.

Un loc în care să moară.

Emmaline, spun eu. Te rog...

Surioară.

Ceva se strânge în mintea mea, apasă. Frica mă zguduie și-mi perforează organele. Gâfâi. Simt miros de pământ și frunze umede care putrezesc și simt stelele zgâindu-se la pielea mea, iar vântul străbate întunericul precum un

părinte agitat. Gura mea e deschisă, prinzând molii. Sunt pe pământ.

Unde?

Nu mai sunt în pat, bag de seamă, nu mai sunt în cort, bag de seamă, nu mai sunt protejată.

Dar când am luat-o la pas?

Cine mi-a mișcat picioarele? Cine mi-a împins trupul?

Cât de departe?

Încerc să arunc o privire prin jur, dar sunt oarbă, cu capul prins într-o menghină, cu gâtul redus la o adunătură de tendoane zdrențuite. Gurile de aer îmi umplu urechile, aspru și tare, aspru și tare, aspru aspru eforturi icnite capul meu

se leagănă

Pumnii mi se descleștează, unghiile zgârie în timp ce degetele mi se desfac, palmele se îndreaptă, miros căldură, gust vânt, aud pământ.

Pământ sub mâinile mele, în gura mea, sub unghii. Îmi dau seama că țip. Cineva mă atinge și eu țip.

Încetează! urlu eu. *Te rog, Emmaline... Te rog, nu face asta...*

Singură, spune ea.

s i n g u r ă

Și, cu o agonie bruscă, feroce...

Sunt mutată în alt loc.

„În parte poveste cu caracter moralizator, în parte poveste de dragoste abundând în detalii picante, volumul acesta cu siguranță va fi pe gustul cititorilor care adoră acțiunea și aventura.”

KIRKUS REVIEWS

Degetele tremură.

Florile mor.

Soarele pâlpâie, iar stelele se sting.

Te afli într-o încăpere, o garderobă, într-o pivniță, fără chete...

Se aude doar o voce care îți spune

Omoară-mă

Juliette Ferrars.

Ella Sommers.

Care este adevărul și care minciuna?

Acum, că Ella știe cine este Juliette și pentru ce a fost creată, lucrurile au devenit și mai complicate. În vreme ce încearcă să înțeleagă ceva din trecutul care o bântuie și privește către un viitor mai incert ca niciodată, linia fină dintre corect și greșit – dintre Ella și Juliette – se estompează. Cum vechii dușmani pândesc în umbre, se prea poate ca Ella să nu mai fie stăpâna propriului destin.

Pentru Restaurație, ziua judecării se apropie, dar există posibilitatea ca Ella să nu poată alege de partea cărei tabere va fi nevoită să lupte.